

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczuk

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie M. B.

oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K.

o przekazanie sprawy IX K 1056/12 innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k.

postanowił :
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie określonym w art. 37 § 1 k.p.k. sprawy IX K ... innemu sądowi równorzędnemu, wskazując jednocześnie, iż takim sądem winien być Sąd Rejonowy w W. W uzasadnieniu wskazano, że za takim wystąpieniem przemawia stan zdrowia oskarżonego, u którego stwierdzono przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, a także rozedmę płuc, które to schorzenia uniemożliwiają mu obecnie, jak i na przyszłość stawiennictwo w Sądzie Rejonowym w K., zaś obecnie oskarżony przebywa w Domu Pomocy Społecznej w K., miejscu oddalonym o 226 km od sądu. Ponadto ujęto, że oskarżony chce uczestniczyć w procesie. Te okoliczności, w ocenie sądu, uzasadniają przekazanie sprawy do sądu najbliższego miejsca jego pobytu, tj. do Sądu Rejonowego w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie może zostać obecnie uwzględniony. Zupełnie dowolne są obecne twierdzenia występującego sądu, co do tego, że stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu obecnie oraz na przyszłość stawiennictwo w Sądzie Rejonowym w K. Jedynym dokumentem dotyczącym stanu zdrowia oskarżonego jest zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza internistę w dniu 18 grudnia 2012 r. (k. 347). Zaświadczenie to zostało wystawione przez lekarza, który nie jest biegłym lekarzem sądowym, zaś w treści wskazuje na określone schorzenia oskarżonego, przy czym ujęto w nim, że pacjent okresowo porusza się na wózku, a z uwagi na znaczny stopień niepełnosprawności wymaga opieki osób trzecich. W tym dokumencie podano także, że „pacjent podaje złe samopoczucie nie jest w stanie podróżować na tak znaczną odległość - 226 km do K”. Nie wiadomo, czy to ostatnie stwierdzenie, to uwaga lekarza, czy też oskarżonego, który deklaruje jednak chęć dojazdu do K., przy zapewnieniu mu środka transportu (k. 345). Nawet z tego zaświadczenie nie wynika jednak, aby stan zdrowia oskarżonego nie mógł ulec poprawie, na co wskazuje w swoim postanowieniu sąd. Z treści dwóch orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, wydanych w dniach: 21 maja 2012 r. (k. 321) i 29 czerwca 2012 r. (k.322) wynika, że na przestrzeni jednego miesiąca stan zdrowia oskarżonego uległ jednak poprawie, także w aspekcie konieczności stałej lub długotrwałej opieki albo pomocy innej osoby przy samodzielnej egzystencji. Formułując wniosek sąd winien zatem w sposób jednoznaczny ustalić, jaki jest stan zdrowia oskarżonego i czy może on, i ewentualnie, przy spełnieniu jakich warunków, uczestniczyć w procesie w Sądzie Rejonowym w K. Odpowiedzi na takie pytanie powinien udzielić biegły sądowy po zbadaniu oskarżonego. Niezależnie od tej kwestii sąd winien ustalić, czy istnieje możliwość przeniesienia, w trybie właściwych przepisów, chociażby na czas określony oskarżonego do stosownego ośrodka położonego najbliżej właściwego sądu. Dopiero dokonanie powyższych czynności pozwoli sądowi na właściwą ocenę istnienia podstaw do wystąpienie z kolejnym wnioskiem.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w postanowieniu.